

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.na
Despatx: de 10 a 12 y de 3 a 6

SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . 6 Ptas. — Mitj any. . . 3 Ptas.
Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Passatge S. Joseph

VALENCIANA

—Mos porten açí á Lerrú.
—¡Si que mos fan bon regalo!

—Pus, ché, preném tots lo palo
y... cumpléixca cada húi!

“Propaganda carlista

Al Sr. Director de «LA BANDERA REGIONAL» de

Barcelona,

Qui sembra, cull, diu un adagi català, y quant més abundant sia la llevor que's colgui sota terra, més copiosa será la cullita que podrà esperar-se. Be n'hem sembrat de llevor de nostre programa en la munió d'aplechs, meetings y actes de propaganda celebrats durant aquest any ab éxit colossal y grandios; be n'hi hagut de suhors y sacrificis per fer aquesta sembrada de nostres ideals salvadors; pero de conformitat ab lo manifestat per «LA BANDERA» y 'l Sr. Ayats, en «El Tradicionalista», crech que la cullita no haurá sigut tan plena y abundanta com podia esperar-se després de tants sacrificis morals y materials, atenent á lo que poch que s'ha explicat de una manera concreta nostre programa redemptor. Aquest sens dubte es un defecte capitalissim que'ns priva d'assolir tota aquella abundancia de fruyts, de resultats pràctichs que desitjaríam reportar de semblants actes.

Pro com lo fet, fet está, y no's pot pas reular, pera que sia més fructuosa nostra propaganda, proposo á la consideració del digne Director de «LA BANDERA» una idea ó projecte que á mon entendre podría ab molta facilitat portarse á la pràctica. L'idea me la sugereix la lectura d'un solt de «Ressó de l'Avior» en quin

dona compte de la conferencia donada á Arenys de Mar per nostre estimadíssim l'illustrat jove D. Joan Viza, sobre la possibilitat de l'implantació del sistema militar voluntari dins el régim actual.

Crech, donchs, que lo que hauríem de fer es donar impuls y tota l'importancia que's mereix á aquestes conferencies sobre punts concrets de nostre programa. En tots els pobles ahon hi hagi círcol carlista, de tant en tant, ó sia cada any s'hi podrían donar algunes conferencies, tenint en compte que aquells dies les portes del local hauríen de ser obertes pera tothom, socis y no socis, correligionaris y no correligionaris, convocant no sols als vehíns del poble, sinó també á tots els pobles comarcans.

La «Joventut Carlista» de Barcelona, entussiasta y decidida y que compta ab elements tant valiosos, podría fundar ó establir una secció de propaganda, formada per aquells joves que ab sa ilustració y son saber poden presentarse al poble á predicarhi 'ls principis de nostre Credo. Aquests joves, els dies de festa, podrían anar als pobles que tinguin círcol carlista ó al menys Junta local, á explicar alguns punts concrets de nostre programa, de manera que no hi hauría d'haver casi cap festa en quina no surtissen alguns joves pera fer semblants actes de propaganda.

La Joventut de Barcelona podría ser secundada per les altres Joventuts, posantse aquéstes en relació ab aquélla, y aixís totes juntes podrían formar una com federació de Joventuts que, auxi-

liantse mútuament, sembrarian per medi de les conferencies nostres doctrines salvadores.

A mon entendre no hauría d'ésser una sola la conferencia, ó millor dit, no s'hauría de tractar ó explicar un sol article; sinó que pera aprofitar el temps y l'oportunitat s'haurien d'explicar cada vegada dos ó tres punts, ab explicació concreta y detallada, fent veure les utilitats y ventatges del nostre programa en comparació ab el dels altres partits polítichs, y sobre tot sobre 'l régim actual.

Y si á tot aixó s'hi anyadia 'l repartiment ab profussió de fulles que fossin un resum de lo explicat en la conferencia y com recort de la mateixa, crech que podría portarse més fàcilment la convicció al enteniment dels qui avuy ens combaten, perque no'ns coneixen.»

R. PLÁ D'ALEMANY

(De «El Castell Bergadà»)

Contestació á n'aquest article del nostre company de Berga: el follet que més ayall anunciem.

Nosaltres, donchs, aném á posar en pràctica tot aixó. Aném á escampar per tot Catalunya els principis fonamentals del nostre Credo. Aném á dar una conferencia á tots els catalans. Que'ls carlins ens ajudin, que hi posin el poch, ja que nosaltres hi posém el molt. Que no hi hagi á la nostra terra qui ignori el Programa Carlista. Si algún ne queda, será nostra la culpa.

PER LES FESTES DE NADAL, SORTIRÁ EL ESBÓS DEL PROGRAMA TRADICIONALISTA

(FOLLET DE 16 PÁGINES)

de J. M. R., director de «LA BANDERA REGIONAL»

FOLLET CURT, SUBSTANCIÓS, POPULAR.—VINDICACIÓ DEL PROGRAMA CARLISTA.—DEMOSTRACIÓ EVIDENTA DE COM NOSALTRES PLAURIEM AL POBLE, SALVARIEM ESPANYA Y SATISFARIEM A CATALUNYA.—LLENGUATGE VULGAR.—RESUM LLOGICH, ACLAPARADOR, LLUMINÓS DELS NOSTRES PRINCIPIS.

EDICIÓNS CATALANA Y CASTELLANA

40.000 EXEMPLARS

PREU: Un exemplar, 5 cts. - el 100, á 3'25 ptes. - 50, á 1'75 ptes. * FRANCH DE CORREU

Pago adelantat, per darlo á preu inverossímil

“El temor ajuda á l'amor”

¡Era'l meu divertiment!
Se m'ha acabat la tabola;
m'ha ben trompat, francament.
«LA BANDERA» l'any vinent
la farán ab castañola.
Ara sí que he begut oli.
Y ¿qué en faré de ma lira?
Ja cál que un Sant m'aconsoli,
puig qu'és un llum de petroli
que'm vaig comprá en una fira.
Aixó per mí és un fracás.

Adeu lira, y adeu Mussés...
Conserveushi á n'al Parnás;
tindréu temps d'estová el jas
y d'espolsáuse les pusses.

Jo, infelís, me quedaré
consumintme de quimera.
Tots els trastos llençaré:
sols me quedaré'l tinté
per ferne una pardalera.

El mango, que'l vaig guanyá,
per sort, en uns Jochs-Florals,
no'l puch pas despreciá;
ja tant sols el puch guardá
pel menut quan fassi pals.

Y la taula (ó l'escriptori)

la guardaré pels meus fills
per herencia, quan me mori.
ó'n faré un recordatori,
ó una gavia per conills.

Tinch quatre ó cinch quadernillos
de papé ¡que n'hi há un tip!
Pro com que fumo pitillos,
m'en podré fer cigarrillos
per no durlos á can... Grip.

Vetaquí un pobre poeta
en temps de pau desarmat.
No escriuré cap més quarteta;
sempre hauré de fer denteta.
¡Prou me moriré aviat!

Pro, una cosa se suposa
que m'alegra fortament.
Cosa per tots agradosa:
que, en catalá, un altra cosa
veurá la llum l'any vinent!

XAROP DE MAGRANA

Máximes meves

La lluyta és la vida, la característica de tot bon carlí.

Carlí que no lluyta, que no treballa, és una *ánima vilis*, un soldat adormit, un tros de carn batejada a la disposició dels llestos ó de qualque partit á qui fassi... pessa.

Carlí que no lluyta, renega de la vida, de l'història, de la noble, activa y guerrera llegenda de sos avant-passats, quins, sols en la lluyta, saben y volgueren viurer y morir...

Carlí que no lluyta, ó bé és un panxa-content, ó un aspirant á serho.

Carlí que no lluyta, renega del sagrat testament de sos pares, que no és altre, que'l que treballi, com élls, per la definitiva implantació de nostre Programa.

Carlí que no lluyta, és un sort, y dona proves de que son cor no s'enterneix, ni s'inflama de coratge davant les tendres y tristes complantes d'una mare que agonitza y d'un R... que, trist, plora allà en el desterro.

Carlí que no lluyta, no vetlla per sos interessos morals y materials, ni sisquera per son honor...

Es necessari que'ls carlins treballém y lluytém de valent.

¿Cóm? Avuy per avuy, en el camp de la lluyta pacífica, cosa que no'ns costará gayres gotes de sanch.

¡Ah! si tots els carlins ens imposéssim la sagrada obligació de conquerir cada hú un nou correli-gionari!...

¡Ah! si'ns fessim cas de conciencia l'afavorir á nostra premsa, suscribitnos á ella, y fentla entrar en els tallers y fábriques, cafés y tabernes, estacions...!

¡Cóm millorarian nostres periódichs y com competirían ab la premsa neutra ó lliberal!

¡Cóm nostres Círcols anirían d'augment, nostres files augmentarian y'l triomf no'l veuriam tan llunyá!

Deu, prou ho vol que lluytém pera que restaurém la Unitat Católica y no permetém que sa divina Relligió minvi; prou ho sospira la Patria que li retorném la vida de grandeses que'l lliberalisme li ha robada; y'l R... prou plora perque li trenquem les cadenes...

Bons carlins, donchs, á la lluyta
que'ns permet ara la llei.
Procurém... girar la *truyta*
per Deu, la Patria y'l R...

F. BARNOLA

Vells y ximplés

Quansevol que hagi llegit el resúm dels discursos que'ls caps grossos del partit lliberal pronunciaren en un banquet á Saragossa, no pot menys de convenir en que aquella gent com més vella es torna, més ximple.

Perque mireu que n'han dit moltes de bestieses aquella colla de lliberals espanyols.

Van dir que'ls actes de la vida, el bateig, casament y enterro, habían d'esser civils; que l'ensenyansa había d'esser laica y per lo tant que no debía ferse presió á la conciencia, que debía llaurar de conformitat ab sa voluntat y rahó, y finalment que'ls católichs ó reaccionaris tenim el diner, les influencies, la Premsa y... etz., etz. Si tot aixó tinguéssim, *otro gallo nos cantara*.

Que aixó ho hagués dit un qualsevol, *pásase*; pro ells que si no ho saben, deurían saber que l'home per inclinació natural tendeix sempre al mal y que moltíssimes vegades la passió ofusca la rahó y per lo mateix es precis el coneixement clar de la moral cristiana á fi de que la passió no guii la rahó, essent molt natural que un estat católich sostingui unes escoles que s'inspirin en les ensenyances de l'Església.

Digué un que es precis combatre de fort á la reacció, que amanassa invadirho tot, gracies á la protecció d'en Maura; y algun altre n'hi hagué que demaná que quan torni á esser poder, es presentin de nou la llei d'associacions, el matrimoni civil, l'ensenyansa laica... y *otras hierbas*. Es veu que aquesta gent son flachs de memoria, que no's recorden de la batussa que reberen ab motiu d'aquella martingala de llei, que'ls va treurer el morralet per fins Deu ho sab quan. Ademés, abans de presentar cap llei, me crech millor, si arribéu al poder, que primer ho preguntéssiu á les vostres dones, ja que vos podriau trovar en el cas d'en Dávila que mentres ell sostenia fort la tan famosa llei d'Associacions, la seva bona dona, que déu tenir més seny, feya una novena perque no triunfés.

Y respecte al nostre partit, digueren que déu ferse l'Aplech (ho hem fet de moda aixó dels Aplechs) de tots els liberals, que volen la llibertat civil, per combatrens. *Vaya, home, no me haga V. retir...* ¿qué no saben de qué viu nostra Comunió? Donchs ho digué molt bé en Salvádor Morales: de la fé y llealtat en nostre sagrat lema; y per enderrocar aquesta fé, no son capassos tots els lliberals. Al contrari, lo que farán será avivarla, ab ses disbauxes y bestieses.

ROCH DE LA ROCA

Comentáris

(Sobre'l follet «Lo de Francia»)

IV

Diu Mossén Solanas en son follet: *Todo poder viene de Dios y resistirle es resistir la ordenación de Dios*. Aqueixes paraules, expressió fidel d'aquell conegut text del Apóstol que diu: *non est enim potestas nisi á Deo, quis protestati resistit Dei ordinationi resistit*, escrites sens salvetat de cap classe quan tots els teólechs les comenten y aclareixen, m'han cansat, per rahó de la tendència maliciosa del follet, un efecte desastrós. Y pera que ningú es dongui á engany, me permetré encar que no sigui més que repetir la doctrina dels Sants Pares y teólechs, aclarirles una mica.

Certament que tot poder (millor, sens dubte, estaria la paraula autoritat, perque representa dret de manar, no força com la de poder) ve de Deu; á l'Església li ha sigut transmés d'una manera immediata y directa; á la societat política, d'un modo mediata y indirecta. Pro aquest poder, que Deu ha senyalat com element essencial de la societat política, en tant vé d'Ell en quant s'exerceix lligítimament y ab justicia, ó siga, en quant les lleis que dicta son un ordenament de la rahó humana cap á la consecució d'un bé, ja que pensar lo contrari tant valdria com afirmar l'absurdo de que

Deu ha donat poder pera fer el mal. El poder té certs limits, y quan els traspassa, es lícit resistir-lo, menos en el cas, com diu Sant Tomás, de que la resistencia portés majors mals; puig que aleshores la prudencia aconsella no desohir els seus manaments.

La doctrina católica, qu'estableix l'obligació d'obehir á les potestats lligítimes, ens mana no obehir á n'el poder que dicta coses que en sí ja son males, ja que per alguna cosa va dir l'Apóstol: «*obedire oportet Deo magis, quam hominibus*»; abans s'ha d'obehir á Deu que als homes; y Sant Agustí, al determinar quan s'ha de resistir á les potestats, diu en el llibre *De Natura boni*: «Si la potestat mana una cosa que no deus fer, just és que desprecies la potestat qu'aixó mana».

Es més: si la potestat legisla, cosa molt frequent en Espanya, sobre materies que no pertanyen en el cercle de ses facultats, copio d'en Balmes: «tampoch se li deu obediencia, ja que respecte d'elles no és potestat». Seria verdaderament cosa xocanta qu'avuy, després que, gracies á la civilització cristiana, s'ha conseguit la separació de lo potestat eclesiástica y de la potestat civil, (quina unió en l'època pagana era, com afirmen tots els autors, la causa més gran de tirania, perque un sol dominaba els cossos y governaba les ànimes) és pretingués, altre volta, entronisar aquell despotisme, impeditse resistir á un poder que no gosa d'infalibilitat y que, sent exercit per mortals pecadors, pot, á tota hora, sortirse de la seva esfera d'acció.

Les paraules del Apóstol es refereixen á la potestat en abstracte, qu'en sí no pot ser mala, no á un soberá qualsevol que pot ser molt dolent. D'altra manera no es comprén la lluminosa doctrina de Sant Tomás, qu'en aquesta materia ha estat la guia de totes les escoles teològiques en els set sigles últims, y que, brillantment, condensa l'immortal filòsof vigatá en les següents ratlles:

1.º Que de ningún modo se debe obedecer á la potestad cuando manda cosas contrarias á la ley divina.

2.º Que cuando las leyes son injustas no obligan en el fuero de la conciencia.

3.º Que tal vez será necesario prestarse á obedecer estas leyes por razones de prudencia, es decir, para evitar escándalo ó perturbación.

4.º Que las leyes son injustas por uno cualquiera de los motivos siguientes: cuando son contrarias, al bien común; cuando no se dirigen á este bien; cuando el legislador excede sus facultades; cuando aunque dirigidas al bien común y emanadas de autoridad competentes, no entrañan la debida equidad, como por ejemplo si se reparten desigualmente las cargas públicas».

Aquest és el sentit en que deuen interpretarse aquelles paraules del Apóstol. No vull dir jo que Massén Solanas no les entengui també aixís pro, si que, donades les idees qu'ell exposa en el follet que comentém, me sembla no hi hauria estat de massa hagués fet algunes aclaracions á les mateixes, á fi de que ningú es pugués pensar que feya seva aquella doctrina qu'un dia sentaba un fiscal del Tribunal Suprém quan, acusant á un Bisbe d'atentat contra els drets de l'autoritat civil, deya: «en el Estado ni una hoja puede moverse sin permiso del gobierno».

Com aquesta materia está íntimament lligada ab la doctrina de *los poderes constituidos* dels que sembla qu'está molt enamorat Mossén Solanas, posém, aquí, punt á n'aquest article, deixant pel próxim l'estudiar aquella qüestió.

(Acabaré)

MANEL PUIGREFAGUT

À SATURRÓ

—Vos qu'en no molt llunyà d' seréu l'amo del rebost,

penséu ab «nos»; perque ara no tenim ni un pa á la post.

Als jovenets igualadins

Companys meus d'Igualada que llegiu, com jo, «LA BANDERA REGIONAL» y altres periódichs carlistes ¿no veyéu com se formen «Requetens» en totes les poblacions importants de Catalunya? Aquí també podem y debém ferho, puig els nostres veterans ens ajudarán prou ab son exemple y ab sos consells. Y aquí, els jovenets som una colla ben numerosa, decidida, entusiasta.

Diuen que'l Carlisme és mort, y aixó és una selemne mentida. Nosoltres, els petits, som els qui renovém, y renovarán els que vinguin, als que desapareixin del exércit de la Tradició. No morirá may el Carlisme, perque viu de la sava de la Tradició, y la Tradició no mor may.

Donchs veyám si els noys igualadins ens deixón y constituím prompte'l «Requeté» Igualadí, com han fet á Manresa, Sabadell, Terrasa y altres llocs de Catalunya. Agrupémse, formém colla, comuniquémse'ls nostres entussiasmes y disposémse á treballar pera que'l nostre R... pugui complir com més aviat millor aquella memorable promesa: «Volveré»

JAUME MASSEGUÉ

Igualada 3 Desembre de 1908.

A LA IMMACULADA

Els anys avuy compleixen que allá en l'augusta
[Roma,

un sant Vellet proclama la vostra dignitat, la dignitat immensa, la més gentil corona, que resplandent fulgura en vostre front sagrat.

Potent la veu de Pius ressona per la terra, omplint de goig puríssim el cor dels espanyols, que avans vos proclamessin del pla fins á la serra sens mácula us cantavan en festes y condols.

Ben clar, ben clar ho diuen ab notes armonioses, els cims de Covadonga, les aygues de Lepant, de Roncesvalls les timbes y selves misterioses y'ls ecos que retornan de Sant Quinti y d'Oran.

¡Regina d'eixa terra! Per Vos l'Immaculada, retronynirán els bronzos tres voltes cada jorr, y aixis, baix vostra sombra, la nostra Patria ay-
[mada
retornará potenta postrada á vostre entorn.

B.

Tinguém confiança

(AL SIMPÁTICH COMPANYY EN P. DE FUSIMANYA)

Benvolgut company: Corresponent á la teva galauteria't saludo diante: Amich y correligionari: Mercés moltes per la teva felicitació, empró, dech advertirte que no puch acceptarla, car al esposar la meva idea, no he fet altra cosa que cumplir ab una obligació; y l'home que compleix ab l'obligació, al menys tractantse de carlins, no mereix que se'l distingeixi. Si's tractés de liberals, aleshores...

Que'l fer guerra á la mala premsa constitueix una obligació, ¿qui pot dubtarho? Deixant apart l'inmens perjudici, que'ns reporta la publicació y difusió de teories y doctrines contraries á la vritat y al sentit comú ¿podém consentir per mes temps qu'aquesta colla d'industrials dels que

ab tanta acritut parlava l'insigne *Eneas* en l'Assemblea de Saragossa, y qu'avuy constitueixen la clau de la propaganda «continuu essent, descontades rares y honroses excepcions, anti-clericals decidits y enemichs jurats de tot lo que pudi á reaccionari ó á católich?».

Si'ls encarregats de repartir y vendre els periódichs son anti-clericals, és molt natural que procurin afavorir la seva premsa, en perjudici de la nostra; perxó no es pas estrany que jo mateix, ab tot y viurer á Barcelona, no puch esser suscriptor de cap publicació de les nostres, per la senzilla rahó de que als repartidors del barri no'ls dona la gana de servirme. ¿No és una vergonya aixó? ¿Podém consentirho?

Es precis treballar y treballar força fins á lograr que la nostra premsa ocupi el seu degut lloch y poguém prescindir d'aquesta *plaga corresponsalicia*, com deya el Sr. Bolaños, montant un servey nostre, ben nostre, exclusivament nostre...

Per lo demés, me plau trobar un entusiasta de la meva pobra idea y voldria trobarne forces y qu'á no trigar gayre fos un fet la constitució d'un organisme ben montat, qu'es dedicqués exlucssivament á la feyna que'ns ocupa, fent propaganda, buscant suscripcions, procurant subvencions, en fi, declarant guerra y guerra á mort als nostres enemichs, als enemichs de Deu, de la Patria y del Rey,

Ja sé jo que entre els meus companys y entre'ls socis de les diverses entitats de Barcelona y de Catalunya y fins d'Espanya tota, no han de faltar entussiasmes que s'ho prenguin de punt y's llensin á la lluyta decidits, ab aquella fé y entussiasme propis dels defensors de les causes justes y san-tes...

Bon amich, tinguéu confiança, si; tinguemla, que's tracta d'una obra bona y les obres bones no 's desprecien aixis com aixis.

Si; aviat será un fet la «Lliga de Higiene contra la peste lliberal.»

JEAN ARLOT

“Y avant, fermes y decidits”

Ab aquestes paraules acabava la secció «De Venecia» de la BANDERA del 28 del passat Novembre.

Y es veritat que sempre han treballat aixis els de la BANDERA, especialment el seu intrépit Director. Y ara que havien sembrat bona llevor, y el blat creixia; y ara que venia la cullita pera recom- pensar els seus treballs y sacrificis, ara van á guanyar altres batalles, ara van á lliurar nous combats contra'ls enemichs de Catalunya y alhora del Tradicionalisme, únich remey pera curar els mals de la pobre Espanya.

Jo vos admiro, lluytadors de LA BANDERA REGIONAL. Jo vos admiro y us saludo coralment. Res us espanta, ni'l bregar fortament, ni les dificultats de l'empresa, ni'l número y poder del enemich. Voleu un camp més ample á vostra nervuda em- penta; voleu més ample espay pera vostres victo- ries glorioses. Sou valents, sou decidits, teniu sa- gacitat pera batreus ab enemichs poderosos.

Me sabrá greu deixar de saborejar la vostra par- la tan catalana com ardent; tan clara com vibran- ta, però sempre convincent y justa. Però anéu, co- muniquéu el vostre esprit á les regions germanes, inculquéu'leshi els vostres sentiments, els vostres desitjs de lluyta. Parléu á tots els espanyols aquell llentguatje atractiu, encisador ab que'ns heu parlat á nosaltres, els catalans.

Si ho feu aixis, triomfaréu, no hi ha dubte.

¡Avant, decidits redactors de LA BANDERA!

Avant sempre per Deu, la Patria y el Rey.

K-RA-K

Vich Desembre 1908.

A n'el Requeté de la Margarita (Gracia)

Avant, avant y sempre avant.

Quant ditxosa y intensa fou nostra alegría al veu- rer que'n les columnes del valent setmanari carlí LA BANDERA REGIONAL hi apareixé un hermós y entusiasta escrit del naixent «Requeté carlí de la Margarita de Gracia», quin no sols aprovava nos- tres empreses estampades en nostre primer arti- cle «A qué venim» publicat en l'esmentat setmana- ri, sinó que además ens dirigia corals y inmeres- cudes llohançes per haver format y instituit nos- tra secció de premsa del Requeté de Manresa, existent ja desde temps, quin esperava alguna ocasió oportuna pera fer sentir sa veu d'entusias- me, al costat dels joves intrépits de les Joventuts Carlines, al costat dels veterans de testa nevada de quins n'ha rebnt la sava tradicionalista. Si, Requeté carlista de la Margarita de Gracia; el Re- queté de Manresa, boy entussiasmat per vostres propósits fermes y decidits, vos saluda de cor.

Avant, donchs, formém aqueix aguerrit exércit de periodistes, que si encar no ho som de fet com els que escriuen nostra premsa, jorn vindrá que practicántnoshi desde petits, serém els aguerrits exércits que donarém la batalla decisiva á n'el funest lliberalisme, si encar no ha sigut desbancat per nostres aguerrits exércits de la Tradició.

No hi fá res que la xusma revolucionaria jeme- gui y espatarnegui al veurer nostre entussiasme pels ideals que nostres pares defensaren. Res ens importa que'ls liberals y católichs mestissos cri- din y ens ultratjin, devant de nostra llegítima em- presa. Lo que és nosaltres, hem de procurar que la maynada deixi de enmatzinarse en la premsa impia y blasfema; com també que tothom, desde petit, entengui y compregui que sols la Tradició és la que treballa per la Religió santa, per la pros- peritat de la Patria y l'implantació dels salvadors ideals que sustenta el nostre August Capdill. Avant y fora «Requeté de la Margarita de Gracia».

EL REQUETÉ CARLÍ DE MANRESA

La lluyta de Diumenge

Estém en vigílies de la lluyta y l'entussiasme que anima al poble barceloní, com á passagi de la victoria del diumenge, és una prova decisiva de que, malgrat les afirmacions que de temps venen fent els enemichs de Catalunya, se manté ferma y compacta la Solidaritat Catalana.

La campanya de propaganda á favor de la can- didatura solidaria, comensada el passat diumenge ab els mitins del Tivoli y Novetats y seguida durant tota la setmana en els Ateneus y Círcols de tots els districtes de la ciutat y pobles agre- gats, ha posat plenament de manifest que no de- falleix l'esperit catalá y que ara com en les passa- des eleccions, sabrá respondre Barcelona digna- ment als seus enemichs, als de fora, que de una manera descarada fan bandera de combat y pro- grama únich del seu odi á Catalunya; y als de dintre que, guiats per idéntichs sentiments y mo- guts especialment pel seu innoble desitj de por- tar la pertorbació y el malestar á nostra estimada ciutat, tracten de restaurar l'imperi de trista me- moria de aquell aventurer polítich que tant mal ha fet á Barcelona y al que per vergonya y per dignitat ha de rebutjar sempre més la nostra ciutat.

Bell espectacle el de aquests mitins en els que hi han parlat oradors de tots els colors polítichs

Ciutadans:

¡TAMBÉ HI SOM!

que, confessant ab tota valentia y ab el cap ben alt les seves pròpies conviccions, han manifestat no obstant que sabien en les actuals circumstancies, y sense que aixó indiqués la mes petita renuncia al seu respectiu credo, posposarles al seu amor á Catalunya que en aquets moments havia de unirnos á tots, sense distinció de matissos, en una suprema aspiració comú ab tots compatible y de tots desitjada.

Y en efecte ¿no's veu ben clar que els enemics de Catalunya van á la formació de una solidaritat, en la que hi figuren republicans y monárquichs, gent de palau y de automovil y pinxos de taberna, moderats radicals y, en fi, gent de tot color polítich sense altre denominador comú que el seu odi á Catalunya?

¿No's veu manifestament la lliga que han fet aquestos elements pera lograr de totes passades que el gran enemic de Barcelona, surti diputat per un lloch ó altre, moguts no més pel seu desitj de perjudicar á nostra ciutat y deturar el moviment autonomista catalá?

Donchs bé, demostremlos una vegada més a n' aquesta gent, que la nostra Solidaritat que s'inspira en un sentiment de amors y en un desitj de grandesa, se manté ferma y persistent com sempre, contra lo que élls voldrian, y femlos veurer que és inútil que élls, que tant han predicat la immoralitat del aplech solidari, intentin oposarnos el seu ridicol bloch, que, presidit per un sentiment de odi y plé de totes les miseries y petiteses de la baixa política, no logrará may, si és que en definitiva arriba á passar de projecte, parar ni un moment l'avens de les aspiracions catalanes.

Siguemhi tots en aquesta nova demostració de amor á Catalunya.

Que sigui ben gran, que sigui ben sorollosa la nostra victoria.

Pensém que no's tracta de votar á candidats de determinat grupo polítich, sinó que el nostre vot ens el demana y ens el exigeix la causa de Catalunya.

Mirém qui son y lo qué volen els enemics de Solidaritat y aixó será la millor guía de nostre precedir.

Jo no puch ocultar la satisfacció ab que vaig sentir com en els mitins del Tívoli y Novetats, els oradors republicans més caracterisats peroraven contra el bloch de les esquerres, senyalantlo com una conjunció de odis, envejes y petiteses.

Com igual satisfacció varen causarme els entusiasstichs aplaudiments tributats á n'en Bordas, quan aquest posava de manifest el salvatjisme de les hábiles lerrouxistes ab motiu del aplech carlí de Canet, lo que signé causa de que un conegut republicá, recullint les paraules de nostre diputat, digués, queeren indignes de anomenarse liberals els que tant bestialment atentaven als drets indiscutibles de tot partit polítich.

Es innegable que ab el moviment solidari hi ha guanyat molt la cultura política de nostre poble, y la atmósfera de ben entesa tolerancia que s'hi respira, és element apropiat pera que triomfi dins de ella tot criteri rahonat, imposantse sempre la causa de la justicia.

Per aixó diém sempre que és precis treballar ab talent y ab constancia pera lograr que dins de la Solidaritat s'hi sentis ab forsa el pés de nostres ideals y conviccions.

Y en tant, demostrém que els carlins som els primers en cumplir com á bons catalans.

Demostremho, fent lo que ab tanta eloqüencia y entusiasme digué en Bordas en el seu parlament, aixó és: votant íntegra, sense omissió ni substitució, la candidatura de Solidaritat Catalana.

Per la pau y la grandesa de Barcelona, per la victoria de Catalunya y la salvació d'Espanya!

JORDI PICAROL

Altra volta se'us presenta l'ocasió de poguer demostrar arreu del mon que, esclaus del deber, sabeu cumplir sempre ab la vostra obligació, exercint un dret de ciutadá conscient y lliure, anant á les urnes, donant la vostra representació de diputats á Corts á qui millor us sembli.

Sou ben lliures de donar el vostre vot, y crech molt bé que no us deixaréu imposar la vostra voluntat, empró... reflexioneu quelcom sobre l'estat present de nostra ciutat, qui son els qui lluyten y per qué lluyten, que és lo que volen els uns, qué defensen els altres y després... després, permeteume que us dongui un concell y és que:

Per amor á Barcelona,
pel bé de Catalunya,
en profit d'Espanya

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Per la democrácia,
per la llibertat,
per la cultura

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Contra la mentida,
contra la calumnia,
contra la infamia

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Per la pau,
per la tranquilitat,
per l'ordre

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Contra el matonisme

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Per la seguretat personal

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Contra l'anarquia

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Pel respecte á la propietat,
contra l'esprit incendiari

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Per la seguretat de les donçelles,
contra la profanació dels sepulcres

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Per la civilització,
contra l'ignorancia

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Contra la barra

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Contra la ximpleria

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Contra la frescura,
pels pobres ignocents

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Contra la cafreria

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Per decencia,
per dignitat,
per vergonya

¡¡BOTEU Á LERROUX!!

Per l'amor de Deu,
boteulo, sí, empró, lluny,
ben lluny, y... que no torni!!!!

Jo

¡També! També hem format un «Requeté» els jovenets carlins d'Olesa de Montserrat; donchs, com ja deya un altre, «no volém ser menos»; y ademés som prous y ben decidits pera fer aixó y mo t més.

De moment, ja hem format una companyia d'aficionats al teatre, pera ajudar als de la «Joventut Carlista» y fer rabiar als enemics, qui vehuen ab molts mals ulls el nostre avenç y la nostra creixença.

Aixó que dich, és sols com á passatemp y pera distracció honesta. Però lo principal és lluytar per la Bandera santa de les patries tradicions á les ordres dels veterans del nostre Círcol, dels joves entusiastes de nostra Joventut.

Avant sempre, Requetens carlins de Catalunya. Partit que no te jovenets, que vagin á reforsar y nodrir les forces seves, és un partit que mor ben aviat. Y els qui som avuy joves, potser serém demá els qui abatrém en el dia de demá al funest lliberalisme, causa de les desventures de nostra Patria desvalguda.

JOSEPH SASTRE
(Del Requeté Carlí d'Olesa)

Correspondencia

D. T. S. de Artés: Tindrè en compte les seves observacions.—*Joth-Flook:* Qué vol que li digui! Sento molt lo dels estudiants de Vich, però jo, per la Causa, faig un gros sacrifici: ells el farán també.—*Ais «Dos del Requeté de Manresa»:* Ho faria, però hi ha una dificultat: que la majoria de carlins no llegeixen periódichs carlins. ¡Qué vol ferhi si és aixís!—*J. R. y Serra:* Anirá publicantse.—*Detective Catalá:* Vosaltres, nacionalistes catalans, me retéu á controversia sobre quin dels programes (el vostre y el nostre) és més democrátich. El follet que avuy anuncio és la contestació que us dono: llegiulo.—*Juan Vall, Centellas:* Ho publicarém.—*Rialleta:* Va bé, però... és denunciabile. Vagi ab cuidado.—*M. C. y Bosser:* Ja'l publicarém.—*G. Navarro:* També publicarém la de vosté.—*Joan de V:* No sé qui sou, ni d'hont sou, però vos dono les gracies per lo que'm diéu. Com la vostra, n'he rebudes á dotzenes, que'm diuen si fá no fá. Jo agraeixo les vostres felicitacions, com les de tants á qui no m'és pas possible contestar particularment.—*A. O. del R. de Vich:* Anirá aviat.—*Sever P. B.:* El seu treball és un xich confós.—*Xinaguets:* Anirá alguna cosa.—*M. Mauri:* He rebut la seva atenta y li dono les gracies.—*A. M. C.:* Sento en l'ànima no poguerlo complaure, però és cosa que no'm toca á mi. Jo puch dar consells; no puch dar ordres.—*Mis Farigola:* Vosté, més que una *Mis*, és un trabucayre. Ab tot sel 'aprecia de veres.—*Fernan-Llir:* No m'acaba de xocar l'idea. Ara, fém una «Lliga Carlina d'Higiene contra la peste liberal» que será cosa més práctica.—*Unamorro:* Si vosté's digués Unamuno li pegava un tiro. Aquestes coses no les diu ni aquell céba de Salamanca.—*Nazari-Ventafochs:* Vosté és dels meus. Els Requetens necessiten protecció, y els jovenets son el porvenir nostre.—*U. Cirera:* Rebut l'import; está bé.—*Ulises:* Vos heu dit bé; ja veuréu lo que farém dintre: més de Janer.—*R. Aguilar y companys:* m'ocuparé de la seva carta en el número vinent.—*Mitja Cerilla:* Lo mateix li dich.—*A. N. y C. de Vich:* Gracies á tots per lo que'm diéu. M'he equivocat moltes vegades, com tot mortal; es-pantarme, may. Censures, alabances, tot ho accepto content. De tot trech partit y tot entranya ensenyances: la qüestió és saberles aprofitar. Penso anar á Vich á primers d'any. El visitaré.

ELECTORALS

—A n'en Layret votes tú
y no téms del Cel el cástich?

—Y tu ets católich-dinástich
y votes á n'en Lerrú?